

– Doktor úr... – rebegte – *a főispántól jövök!*
– Éljen! – kiáltott az orvos – te egy drága, kedves, hazafias nő vagy!
És a többi nők díszes emléktárgyat vettek neki.

(Fidibusz, 1906. február 2. 5. sz. 8.)

Utca, délelőtt

BABITS MIHÁLY

Háború volt, most kell ölelni,
testet a testtel elkeverni,
hogymajd legyen mit újra ölni
s sem élet, sem halál ne fogyjon.
Mennyi inger és meztelenség!
s gyerekek szaladnak az utcán,
mint kis patkányok, egyre többen,
egyre többen és rongyosabban.
Oly csodálkozva néznek olykor,
mintha kérdenék: Mit akartok
velünk? avagy milyen örökség
vár tőletek reánk e földön? [...]

Szemeitek csillagot kérnek,
s legjobb volna, mint rossz adósnak,
elbújni már a Végzet-asszony
fekete szoknyái mögé;
de jaj, még ostoroz az élet,
melynek szolgája a halál is,
gyujtanak a sugaras utcák,
bokák és mellek, és tavasz van...

(Nyugat, 1925. május 16. 8–9. sz. 503–504.)